

Grover Furr je autorem knihy *Krushchev Lied (Chruščov lhal)*, v ní podává důkaz, že každé jedno Chruščovovo „odhalení“ Stalinových (a Berijových) zločinů v jeho neslavném „tajném projevu“ proneseném na XX. sjezdu Komunistické strany Sovětského svazu 25. února 1956 je prokazatelnou lží.

Především děkuji za pozvání a možnost zde promluvit.

Milou příležitostí k mojí návštěvě je zdejší vydání anglické verze mé knihy *Chruščov lhal, jež dokazuje, že naprosto všechna „odhalení“ všemožných Stalinových (a Berijových) „zločinů“ Nikitou Chruščovem v jeho neslavném tajném projevu na XX. sjezdu Komunistické strany Sovětského svazu z 25. února 1956 jsou prokazatelnou lží.* Tato kniha je revidovaná a aktualizovaná verze jejího ruského vydání, jež bylo publikováno v prosinci 2007 v nakladatelství Algorithm v Moskvě pod titulem Antistalinskaja podlost, což zhruba přeloženo znamená Antistalinská podlost (popř. ničemnost, špatnost) a dočkala se svého vydání v říjnu loňského roku 2010 pod názvem Tajny XX-ogo sjezda (Tajemství XX. sjezdu), kterýžto titul je mnohem výstižnější. Vytisštěno bylo 16 500 svazků této knihy v ruštině a většina z nich byla prodána. V Rusku stejně jako na západě je Chruščov oficiálním hrdinou. **Studenti se zde učí o jeho tajném projevu, protože ten se stal zlomem sovětských a tudíž i ruských dějin.** A rovněž přelomovým okamžikem dějin světových. Mimo Rusko však mělo možnost číst tuto sáhodlouhou řeč, přeplněnou odkazy na jim neznámé osoby a události, pramálo lidí. Z tohoto důvodu se také stručně zmíním o některých nových skutečnostech týkajících se sovětských dějin, jež jsou dnes v novém světle snadněji pochopitelné, než jak je předestřel Chruščov ve svém tajném projevu. **Důkazy a výzkum jsou tím nejdůležitějším, co vám mohu nabídnout.** Existuje jen velmi málo lidí, vykonávajících práci, kterou dělám já. Téměř všichni ostatní autoři, zkoumající období Stalinovy vlády v Sovětském svazu, kteří jako já dokáží bez problémů číst rusky, kteří mají výzkumné a badatelské dovednosti, jsou akademicky zakotvení včetně svého úzkého spojení s univerzitou, jež jim umožňuje přístup do knihovnic archivů, využívání velmi drahých meziknihovnic výpůjček i výzkumníci, kteří mají zájem a motivaci k tomuto druhu bádání, jsou téměř všichni **antikomunisté postrádající jakoukoli objektivitu.** K objektivitě řeknu více později. *Jen mi prosím dejte vědět, když budu hovořit příliš rychle, děkuji.*

Nemnoho těch, kteří mají možnost toto vše snadno zvládnout a nejsou antikomunisty, zůstává přesto povětšinou v ústavech, bádající v oblasti vlastní sovětské či ruské historie, akademického oboru, k jehož výkonu však existuje **jediný požadavek - být antikomunistou.** V několika málo případech, kdy tomu tak není, se prostě musíte vyhýbat psaní čehokoli, co by mohlo tak či onak **rozčlít antikomunisty,** kteřížto toto pole zcela ovládají. Dvěma kvalitními badateli, výzkumnými pracovníky sovětských dějin, kteří jakkoli nejsou levičáky, usilují o objektivní pohled (pracovně je nazvěme poctivými buržoazními historiky), mi bylo jasně řečeno, že **žádná kniha, jež není vůči Stalinovi nepřátelská, nemá v akademickém nakladatelství absolutně šanci vyjít. To je stoprocentní pravda na Západě, a já jsem přesvědčen, že stejně tak je tomu i v Rusku.** Povím vám to jinak: Pokud se na poli sovětské historie nejen pohybujete, nýbrž o sovětských dějinách dokonce na univerzitní katedře dějin přednášíte, nemůžete provádět výzkum, který dělám já. Alespoň pokud hodláte

v zájmu udržení svého místa publikovat v odborných časopisech resp. akademických vydavatelstvích hlavního proudu a nemíníte se bádání vzdát. Zkrátka a dobře: bez pravidelného publikování článků v odborných časopisech si práci neudržíte. To je důvod, proč je moje pozice neobvyklá. Přednáším totiž na katedře anglického jazyka. Mé akademické živobytí nijak nezávisí na mém výzkumu sovětské historie. Nedávno jsem byl informován děkanem naší univerzity, že ačkoliv mne nikdy podporovat nehodlá, nebude mi alespoň hrozit vyhazovem. Nu, tak jako tak stejně neočekávám žádné povýšení... Vám naopak mohu nabídnout svůj pohled. A spousta lidí po celém světě považuje tento výzkum za důležitý! A zdaleka se nejedná jen o levičáky, jakými jsme my. Antikomunisté ho pokládají za důležitý rovněž, jim je však proti srsti. Tento průzkum je rovněž důvodem, proč jsem byl v letech 2005 a 2006 napaden Davidem Horowitzem. (David Horowitz (1899-1979) byl izraelský ekonom a bývalý guvernér izraelské centrální banky. Narodil se ve městě Drohobyč v Rakousku-Uhersku (dnes Ukrajina). V roce 1947 působil jako ředitel ekonomického oddělení Židovské agentury, za kterou také vystupoval coby její vyslanec na zasedáních Organizace spojených národů (OSN). Zastával řídicí posty na ministerstvu financí Izraele. Guvernérem izraelské centrální banky byl v letech 1954-1971. Po odchodu do penze byl jmenován ředitelem poradního výboru a poradní rady centrální banky, později jeho čestným předsedou.)

Stejně tak je i příčinou, proč hlavní konzervativní komentátor největších novin ve státě New Jersey, hvězda a hlavní postava univerzity Newark, zasvětil své články v roce 2005 útokům proti mé osobě, aby mne nepřistojně přirovnal k nacistickému profesoru, který byl v té době odhalen na jiné vysoké škole. A já byl z práce vyhozen. **Mnoho lidí na pravici si nepřejí, aby pravda o dějinách komunistického hnutí v Sovětském svazu během stalinských let vyšla na světlo. Stalina chtějí i nadále demonizovat, srovnávají ho s Hitlerem a fašismem a lhá o něm.** A to je také to, co dělají! Nejen pasivně skrze svůj předpojatý pohled, ale aktivně tím, že záměrně falšují důkazy o historických pramenech. Nu, a pokud jde o mne, tím, co vám mohu nabídnout, je korektiv všeho, co doposud znáte a právě o tom dnes hodlám s vámi hovořit. Když jsem připravoval svou dubnovou přednášku, již jsem měl přednést v New Yorku, zeptal jsem se poradatele, o jakých historických otázkách bych měl hovořit?! Poradatel odpověděl: „V podstatě si myslíme, že by bylo dobré, kdybyste se mohl zmínit o několika významných příkladech Chruščovových lží, třeba jeho tvrzení, že Stalin zavraždil Kirova.“ Konferenciér také řekl: „Mám za to, že námi zkoumané podstatné otázky a důkazy jsou zejména pro naši skupinu skutečnostmi poněkud podružnými, protože jsme konec konců organizací politickou a nikoli akademickou.“ Tehdy jsem mu řekl, že jsem nucen nesouhlasit. A to z prostého důvodu: **Fakta totiž nelze oddělovat od zkoumaných důkazů!** Jedině skrze zkoumání důkazů jsme schopni zjistit, co je či není skutečnost, přičemž žádný jiný způsob zkrátka neexistuje. A to i navzdory zákazu výzkumu badatelů, kteří již snesli důkazy, že Chruščov se svými přes 50 let praktikovanými lžemi umožnil na žádost lidí typu Roje Medveděva kontaminovat ovzduší v Sovětském svazu všemožnými studenovělečnickými antikomunisty jako například Robert Conquest

(Robert Conquest (*1917), anglo-americký antikomunistický historik a podporovatel agrese USA proti Vietnamu, ctitel španělského fašisty Franka i ruského romanopisce Solženicyna. Conquest publikoval v roce 1986 nehorázně lživý román vycházející z materiálů rozličných ruských a ukrajinských emigrantů a exulantů *Velký teror: Stalinovy čistky třicátých let. Conquestovy lži byly věrohodně a důkazně zcela vyvráceny (např. prof. J. Arch Getty z USA, resp. prof. Jurij Žukov z Ruska)* a mnoha dalšími.

Chruščovovy hrubé falzifikace určují chápání sovětských dějin až do-

„CHRUŠČOV LHAL“

přednáška prof. Grovera Furra - Oslo 2011

dnes a jsou pramenem všech lží, jež znáte. Měl bych vám povědět něco o sobě a říci odkud pocházím. Nuže, specializací, již jsem si osvojil jako první, byla Medieval Studies (Středověká studia). Byl jsem vyškolen k provádění hloubkového historického výzkumu, například k využívání primárních zdrojů v jiných jazycích než v angličtině, učili mne nikdy se nespolehat na přijaté znalosti nebo vycházet z obecně přijímaných stanovisek, nedůvěřovat názorům uznávaných autorit a pečlivě kontrolovat každý odkaz v poznámce pod čarou. Dovolte mi říci pár slov o objektivitě: **Objektivita jako vědecká metoda byla přesně pojmenována jako „praktická nedůvěra v sebe sama“.** Být objektivním se lze naučit vlastním výcvikem v zájmu vyvarování se jasného vyjádření a následným pochybnostem o svých vlastních názorech. V takovém případě by totiž mohly být důkazy náchylné k potvrzení vlastních předpokladů a preferencí automaticky podezřelé. Člověk se musí naučit přikládat značnou důležitost vydatné četbě a v ní hledat a především nalézat důkazy a argumenty, které jsou v rozporu s jeho vlastními předpoklady. To vše je záležitostí zcela elementární, kterou by měl pochopit každý. **Objektivita je, stejně jako studium cizího jazyka, praxí.** Můžete se v ní stát dobří důsledným a přesně cíleným úsilím. Navíc, pokud se chcete pravdě naučit, učinit tak musíte stejně. A my marxisté pravdu hlásáme, není-liž pravda?! **Marx a Engels v Manifestu napsali, že proletariát nemá co ztratit, pouze své okovy. Tudíž předpokládám neexistenci jakýchkoli posvátných příčin stejně jako všeho, co odmítáme ze subjektivních důvodů a bez kritického zkoumání.** Chceme odvrhnout všechny narážky a lži, protože jenom pravda nás osvobodí, pokud jsme proti jakýmkoli formám vykořisťování člověka člověkem, pokud jsme mezinárodní dělnickou třídou. **Marxův oblíbený slogan zněl: de omnibus dubitandum est (o všech věcech se dá pochybovat).** A to znamená pochybovat o svých vlastních předpokladech i předpokladech všech ostatních. Chcete-li se učit pravdě, musíte učinit právě tohle. Navíc přesně tak postupuje i každý měšťácký detektiv, jemuž je takový postup rovněž důvěrně znám. Jak říkával Sherlock Holmes: „Nechť je vaše mysl osvobozena od unáhlených závěrů, to jest závěrů ukvapených“. Neříkal to tak?! **Než počnete s vytvářením své hypotézy, seznatme se s fakty. Nejdůležitější je být připraven opustit tu hypotézu, jež neobjasňuje zjištěné skutečnosti.** Pokud to neuděláte, pokud se nesažete pravdu odhalit „zgruntu“ od začátku, pak o ni na cestě ani náhodou neklopýtnete a to, co naleznete, pravda nebude. To říkám já... Žádný z demónizátorů Stalina a Sovětského svazu, antikomunistických expertů na historii komunistického hnutí tohle upřímně říci nemůže. **Oni se ani**

nepokoušejí být objektivní, natož aby odhalovali pravdu, protože to dělat zkrátka nehodlají. Chtějí psát propagandu s poznámkami pod čarou! Tak já tomu říkám - propagandu s poznámkami pod čarou. To je právě to, čím jejich díla jsou.

Trocha mého curriculum vitae: Jako absolvent a postgraduální student 1965-1969 jsem vystupoval proti válce Spojených států ve Vietnamu. Tehdy mi někdo řekl, že vietnamští komunisté nemohou být dobří, protože je vede Ho Či Min, jenž byl vyškolen Stalinem a Stalin jak známo, zabil miliony nevinných lidí.

Vzpomněl jsem si na tuto poznámku, což byl pravděpodobně důvod, proč jsem si na počátku sedmdesátých let hned po

jejím vydání přečetl knihu *Roberta Conquesta* nazvanou **Velký teror (The Great Terror)**. Nejsem si jistý, zda to bylo v norštině, švédštině či dánštině. Byl jsem otřesen tím, co jsem četl! Měl bych dodat, že jsem schopen číst v ruštině, protože jsem od střední školy studoval ruskou literaturu, takže Conquestovu knihu jsem velmi pečlivě a důkladně prostudoval. Později jsem měl možnost po nějaký čas užívat zdrojů Slovanské knihovny na newyorské New York Public Library. A zároveň i občas využívat meziknihovnic výpůjční služby. Pečlivě jsem si ověřil každou jednu z jeho více než 1 000 poznámek pod čarou, což zřejmě ještě nikdo jiný nikdy nečinil. Také jsem zjistil, že Conquestovy poznámky pod čarou nijak nepodporují jeho protistalinské závěry. **Conquest zkrátka užívá jakýchkoli Stalinovi nepřátelských zdrojů, bez ohledu na to, zda jsou spolehlivé či nikoli.** Prostě cokoli z klevet, drbů a pomluv. Nakonec jsem se tedy rozhodl napsat něco k tzv. teroru sám. Trvalo to dlouho, ale ve finále jsem roku 1988 publikoval článek s názvem *New light on all stories about Marshall Tuchačevski, some documents reconsidered (Nové světlo na příběhy maršála Tuchačevského, znovuzvážení některých dokumentů)* a uveřejnil jej na svých webových stránkách (<http://msuweb.montclair.edu/~furr/g/>), o nichž se zmíním později. Během této doby jsem studoval výzkum o Sovětském svazu, který provedla Nová škola akademických historiků. Škola, o níž hovořím, vznikla jako protiklad ke Conquestovi a jeho totalitní koncepci sovětologie v období studené války. Díky pečlivému studiu dostupných důkazů, byt jich v osmdesátých letech ještě nebylo mnoho, přičemž ty nejdůležitější byly sotva objektivní, byli badatelé této nové školy již schopni prokázat, že všechny studenovělečnické trockistické, chruščovistické a později Gorbačovovy i Jelcinovy postupy **se socialismu fatálně zpronevěřily svou politickou zaujatostí.** Tyto konstrukce tak svými politickými předpoklady při nízké důkazní podloženosti dokázaly znevážit knihy jiných autorů a tudíž je na takové publikace třeba pohlížet nikoli jako na historii, nýbrž jako na ukázkou propagandy. **Roku 1986 vzbudila ve vědeckém světě historiků skutečnou senzaci kniha jednoho ze zakladatelů této nové školy J. A. Gettyho (John Archibald Getty, nar. 1950 - americký historik a profesor z University of California v Los Angeles - UCLA). Getty je znám svým výzkumem ruské a sovětské historie, zejména z období vlády Josefa Stalina a Komunistické strany Sovětského svazu. Getty se etabloval jako předchůdce tzv. revizionistických historiků Sovětského svazu svou první knihou s názvem *Origin of the Great Purges: The Soviet Communist Party Reconsidered, 1933-1938 (Původ Velkých čistek, přehodnocení Komunistické strany Sovětského svazu)*. V roce 2008 vydal Getty biografii N. I. Ježova**

nazvanou *The origins of the great purges (Původ Velkých čistek)*. V ní Getty úspěšně vyvrátil velké množství lží, které byly přijaty jako pravda. Mezi jinými tvrzení, že represe ve třicátých letech byly předem naplánovány Stalinem. Gettyho smůlou byla skutečnost, že jeho práce byla ve Spojených státech vydána v letech *perestrojky*. Během této doby začaly být v Rusku ve velkých nákladech pod proradnou zástěrkou *glasnosti* (tj. informovanosti), transparentnosti a otevřenosti zveřejňovány výhradně práce studenovělečnických bojovníků. Jak se mohli ruští čtenáři dovédět o průkopnických dílech Gettyho nebo Roberta Thurstona (*Robert W. Thurston je americký historik a profesor historie na Miami University v Oxfordu, Ohio, který odešel do penze v květnu 2015. Thurston je znám především díky svému výzkumu o dějinách Sovětského svazu (viz Life and Terror in Stalin's Russia 1934-1941, Život a teror ve Stalinově Rusku 1934-1941, 1996, Yale University Press; The People's War: Responses to World War II in the Soviet Union - Lidová válka: Odpovědi na II. světovou válku v Sovětském svazu, 2000); Thurston rovněž psal o čarodějnických procesech v raném novověku a proslul také jako milec kavy*), když doposud žádná z jejich knih o ruských dějinách nebyla v samotném Rusku nikdy vydána?! Stejně problematická je situace v případě většiny historiků, jejichž jména jsem popsal výše. Naštěstí však existují i opačně, tedy povzbuzující příklady. **Před dvěma lety publikoval ukrajinský internetový časopis vynikající texty profesora Marka Taugera (Mark B. Tauger, The 1932 Harvest and the Soviet Famine of 1932-1933; Sklizeň roku 1932 a sovětský hladomor), Slavic Review v. 50 No. 1, jaro 1991; Tauger, R. W. Davies, and S. G. Wheatcroft, Stalin, Grain Stocks, and the Famine of 1932-1933 (Zásoby obilí a hladomor let 1932-1933) Slavic Review v. 54 No. 3, podzim 1995; Tauger, Natural Disaster and Human Action in the Soviet Famine of 1931-1933 (Přírodní katastrofy a činy lidí za sovětského hladomoru let 1931-1933), z University of West Virginia. Taugerovy práce zcela vyvracejí nacisty inspirovaný mýtus, že hladomor 1932-1933 byl uměle vytvořen sovětskými vůdci.** Každopádně zpět k Chruščovově řeči. Té se na západě říká **Tajná zpráva a lze ji bez nadsázky považovat za nejniřivější projev 20. století, který zásadně změnil běh nejen sovětských a v podstatě i světových dějin. Je příznačné, že se právě tato řeč stala jedním z pilířů ostatních politických koncepcí antistalinismu, za jehož fundamentální zdroj lze nazvat paradigma XX. sjezdu.** Zkrátka **nikdo** se zájmem o dějiny Sovětského svazu **nemůže ignorovat dokument takového významu.**

Když jsem tvořil koncepci této práce, můj cíl byl daleko skromnější. Čtěl jsem porovnat odhalení zprávy s historickými prameny, které byly v ruštině zveřejněny díky odtajněným dokumentům z bývalých sovětských archivů. Tento druh výzkumu může být v zásadě proveden historikem ruským nebo třeba čínským. V uplynulých 20 letech byl velký počet nových pramenů dán k dispozici badatelům, aby objektivně zhodnotili všechna prohlášení Chruščovovy řeči. A v tomto bodě se začal objevovat nezvyklý obraz. **Tehdy se ukázalo, že všechna tzv. odhalení Chruščovovy zprávy, což mohu doložit, jsou do jednoho lživá a pravdivé z nich není ani jedno, ani jediné!** Některé Chruščovovy lži byly samozřejmě známy dříve, například absurdní prohlášení, že Stalin plánoval a řídil vojenské operace podle glóbu. Ale celá tahle řeč čítá právě tzv. odhalení, jako je toto. Bylo to ohromující a já byl do slova uveden v úžas.

(Pokračování přístě.)

Úvod

V několika posledních měsících probíhají v médiích velmi intenzivně zprávy o nové vlně imigrantů, která má být větší a pro Evropu důležitější než všechny předchozí. Velká část české veřejnosti začala být a stále je masírována ze všech stran kampaní téměř všech režimních i formálně nerezimních sdělovacích prostředků, které z mnoha objektivních a subjektivních důvodů podlelehla početná část obyvatel ČR. To, co část společnosti tolik na celé věci šokovalo, nebyl ani fakt, kolik imigrantů má přijít nebo jakého budou vyznání. **Znechucující a děsivá byla** nejen pro nás naprostá absence seriózní, odborné celospolečenské diskuze na toto téma, **úplná ignorace a zbabělost politických tzv. elit, celková nepřipravenost a alibismus jednotlivých vlád a „všemocné“ Evropské unie.** Jsou to tedy obavy a nejistota, které vnáší do celé otázky obrovský emocionální náboj a činí z ní atraktivní téma pro většinu lidí.

Část nejsilnějšího politického proudu v zemi včetně téměř všech opozičních stran a skupin rozpoutává rasistickými, xenofobními či pouze bulvárními a senzacechtivými informacemi dojem, jakoby se chystala naprostá apokalypsa abstraktního výmyslu tzv. evropské civilizace, případně pokus o ni. Těm, kteří netrpí předsudky a vlastními komplexy, uvážují a jednají racionálně a jsou hladoví po faktech, nikoli propagandistických frázích, musí být přitom stále více jasné, že **imigrace je velkým problémem, nikoli však neřešitelným.** Nemůžeme si nevsímat, že je tento problém složkami vládnoucí moci nafukován, účelově vyrocován a zesilován. Demonstrujeme tento argument čísly, která se v poslední době objevila v oficiálních režimních zdrojích: V loňském roce přišlo do EU 630 tisíc uprchlíků. Málokdo si toho vůbec všiml, protože většinová část režimní scény mlčela, nehodilo se jí to do krámu. Letos emigrovalo do EU do konce srpna 680 tisíc obětí staleté imperialistické kolonizace a vměšování. Dá se předpokládat, že toto číslo bude narůstat kvůli klimatickým podmínkám maximálně do konce října. Co nám tato čísla říkají? Že množství imigrantů bude letos vyšší než v předchozích letech, nikoli ale podstatně.

Že se letos dělá kampaň z něčeho, o čem se loni téměř nemluvilo, přičemž se téměř nehovoří o utrpení migrujících lidí, ale především o jakémisi ohrožení. Jaké faktory zapříčinily tento rozdíl v přístupu velké části zástupců současného kapitalistického systému? Na to se pokusíme odpovědět v následující analýze.

Budeme se snažit načrtnout základní krátkodobé i dlouhodobé příčiny imigračních vln, spontánní i podněcované reakce veřejnosti na ně, dále se pokusíme obecně a následně i podrobněji rozebrat přístupy různých proudů buržoazní politické reprezentace a jejich vědomých i nevědomých podporovatelů z řad různých tzv. levicových a nezávislých stran a iniciativ. Na východiscích tohoto materiálu vzniknou v dohledné době naše návrhy řešení problému, které budeme publikovat a různými cestami šířit.

Reakce (nejen) české veřejnosti na současnou uprchlickou vlnu

Jsou obavy a nejistota lidí plynoucí z informací o imigrační vlně na místě? Musíme říci, že zcela určitě, ale v jiném smyslu, než jak nebezpečí a nejistoty vykládají různí mluvčové všech zpátečnických společenských směrů.

Většina obyvatelstva má obecně mnoho důvodů a plné právo se v kapitalismu cítit nejistě. Kapitalismus dělá z většiny pracujících (resp. z jejich pracovní síly) velmi snadno nahraditelné zboží. V takové situaci jsou pracující proti sobě stavěni

jako konkurenti, kteří bojují se zaměstnavateli i proti sobě navzájem o možnost a podmínky prodeje své pracovní síly. Jednou nohou se pořád nacházejí v rezervní armádě námezdních pracovníků, tedy ve stavu nezaměstnanosti, druhou nohou jsou v podřízeném vztahu vůči kapitalistovi, od kterého si nechají diktovat podmínky práce, osekávat mzdy a platy, prodlužovat pracovní dobu, aby neskončili ve frontě před úřadem práce. Tento pocit je nejen v českých podmínkách výrazně zesilován kocovinou po „sametovém večírku“ plném opia a iluzí, které zachvátily celé

velké části generací obyvatel. Mnohým z nich nezbyly po převratu nic jiného než ony iluze působící v rámci psychologie jedince i mnohých kolektivů jako psychický stabilizátor, pocit, který jeho vlastníky chrání před totální rezignací. Tento pocit vznikl na troskách reálného socialismu, z bída a podstaty kapitalistického výrobního způsobu, marnosti současné kulturní a společenské dekadence. Neroste ve vzduchu, má své objektivní příčiny. Pro mnohé proletáře, ale i OSVČ a drobnou buržoazii je snazší ukázat prstem na zdánlivou příčinu toho, proč iluze nebyla naplněna (dříve cikáni, dnes i uprchlíci), než aby se podívali na příčiny vzniku iluze a jejího neplnění. Je to však zákonitě, vykořisťovaným a zbídačovaným to nevyčítáme, neexistuje totiž politická strana, společenská síla, která by jim tento fakt dokázala, vyvodila z něj patřičné důsledky. A tak z něj vyvozují „své“ důsledky zástupci společenských tříd, které problémy způsobily, profitovali z nich a chtějí z nich nechutně profitovat opět.

K těmto faktorům se přidává další společenský základ oné nejistoty, onoho věčného strachu o vlastní budoucnost příznačného pro dnešní dobu. **Politika v kapitalistickém systému je sice ústavně a formálně přístupná všem, ale reálně je záležitostí pouze profesionálních politiků z řad vládnoucích tříd a tyto politiky ovládajících a dotujících zájmových skupin, které jsou většinou obyvatel zkrátka cizí a vzdálené. Lidé se tedy bojí z praktických důvodů o svoji budoucnost a společenské postavení, což je zároveň silně podtrháváno tím, že podvědomě vnímají svoji neschopnost s tímto stavem v daném společenským zřízením cokoli dělat. A do tohoto stavu přichází nová vlna imigrace.** Vlna stovek tisíců lidí, jejichž příchod musí znamenat výrazný zásah do sociálněekonomické struktury obyvatelstva evropských států, který v očích vykořisťovaného, znejistělého občana kteréhokoliv státu EU nemůže znamenat nic jiného než výrazný otřes ve společnosti. Takový otřes, který zásadně mění i jeho společenské postavení. Tento občan EU žije v kontextu dnes již letité, strukturální obecné krize kapitalismu, která jeho sociální status učinila papírovým, dotkla se jeho životních, ekonomických zájmů. Takový člověk není ve svém životě zvyklý na pozitivní společenské změny. A tak velká společenská změna (ani ne tak svým kvantitativním rozsahem, jako svým charakterem), jakou je nová vlna imigrace, v něm nemůže vyvolat nic jiného než myšlenku: „Kdo bude žít ty hladové krky?“ Zde hledíme sociální kořen negativních postojů k současné imigraci.

K tomu se přidává postoj kapitalistických vlád a samozřejmě zastřešující imperialistické instituce EU. Ty s arogancí a nezájmem sobě vlastním jen ohrnují nos nad obavami většiny

obyvatel, nekomunikují s nimi, nesnaží se jim vysvětlit danou situaci, jen jim diktují z pozice pochybného mandátu, co se bude dít s jejich životy. Kolik se toho nazvanila EU a její loutkové režimy (ta EU, která společně s USA podporovala bombardování a rozklad domovských států většiny uprchlíků, ta EU, která je napojena na korporace, jenž si z domovských států většiny uprchlíků dělají své otrocké kolonie) pseudohumanistických frází. **Frází o lidské solidaritě, o pomoci. Ale nikdo nekomunikoval srozumitelně s lidmi, nikdo se nesnažil účinně rozptýlit jejich obavy**

Současná imigrace a její důsledky pro Evropu, ČR a komunistické hnutí

z imigrace. Proč? Politickým loutkám kapitalistických zájmových skupin jsou názory a pocity většiny obyvatel zkrátka lhotejné. V současné formální demokracii musejí o tyto věci projevovat falešný zájem pouze jednou za čtyři roky.

Význam současné uprchlické vlny a základní reakce na ni

Skrze výše uvedené konstatace se dostáváme k tomu, proč je současná vlna imigrace tak důležitá, v čem je její zvláštnost oproti předchozím vlnám. Hovoříme v tomto případě o dvou vztazích: O vztahu k současnému kapitalistickému systému a o vztahu k objektivním zájmům většiny národů - k zájmům skutečného antikapitalistického hnutí. Současná vlna imigrace není důležitá nebo výjimečná sama o sobě, není zásadní svým rozsahem (který skutečně není tak velký, aby se nedal zvládnout, pokud současné počty porovnáme s čísly uprchlíků v rámci konfliktů v bývalé Jugoslávii či exodu Řeků po roce 1949 a 1967 po nástupu režimu černých plukovníků). Její význam spočívá v sociálněekonomickém kontextu, v němž se odehrává. Podstatnou otázkou naší doby není imigrace, která se „mimočodem“ odehrává v kapitalismu. Je jí otázka existence a překonání kapitalismu, který si nutně k obrazu svému přetváří tento soudobý jev (ve velké míře jej sám způsobuje). Troufáme si tvrdit, že **většina obyvatel** tuto otázku takto v jádru sama cítí, ale vědomě ji tímto způsobem nechápe.

Proto se **nechává myšlenkově strhávat dvěma velkými názorovými proudy, jež toto téma v současné době rámuji. Jedním z nich je jednoznačně odmítavý postoj k nynější uprchlické vlně.** Imigrace je jeho nositeli v současné době považována za největší problém dnešní Evropy (v tomto názoru jim vydatně pomáhají masmédia, pro které jde o velmi vděčné téma). Základní argumentace proti těmto samozvaným bojovníkům proti islámu, nacionalistům, xenofobům a rasistům by se dala upravit do jednoho hesla: „Miřme na správné cíle“. Jde o to, že se tento směr vyznačuje pojetím masové imigrace ne jako objektivně nutného procesu, který je vlastní soudobému globálnímu kapitalismu, ale jeho odmítáním jako výsledku záměrného pokusu zničit evropskou kulturu a civilizaci pomocí invaze cizinců, příživníků, muslimů a jiných kolektivních „nepřátel“. Argumentuje proti imigraci kritikou skupin obyvatel, která se jejím prostřednictvím do Evropy dostává. Přitom se za použití fašizoidní, nacionalistické a šovinistické rétoriky dovolává takových abstraktních, v největším počtu případů blíže nespecifikovaných pojmů a „hodnot“, jakými jsou „evropská civilizace“, „křesťanská tradice“, „naše kultura“, „naše mentalita“ atd.

Tento pohled na problém migrantů a uprchlíků v Evropě je v současné době ze zcela pochopitelných důvodů masám obyvatelstva mnohem bližší než jakýkoliv jiný. Využívá totiž strachu a dezorientace většiny evropských občanů a zároveň s nimi bezprostředně komunikuje, čímž se stává mnohem atraktivnějším a vlivnějším, než jsou spíše z nutnosti řečené, kvazihumanistické fráze používané politiky a „lidskoprávními“ organizacemi v masmédiích v souvislosti s tímto problémem. Tento názorový směr je však zcela chybný a velmi nebezpečný, nejvíce

právě pro evropské obyvatelstvo. Tím, že nechápe, nemůže a nechce chápat kořeny tohoto jevu (soudobé masové imigrace) mu nedokáže účinně čelit a dostává se ke směšným „řešením“, která konstruktivní debatu v této otázce pouze brzdí. Návrhy představitelů tohoto směru, na vytvoření „pevnosti Evropa“, na opevnění a izolaci kontinentu od imigrantů a „cizorodých“ prvků, jsou absurdní a neuskutečnitelné, jak se budeme snažit později dokázat. Také jejich snaha o udržení jakési obecné, tradiční evropské kultury (v tomto pojetí nic takového neexistuje, při maximálním zobecnění by se dalo říci, že existuje pokrokové kulturní a civilizační evropské dědictví a dědictví zpátečnické, které spolu v prostoru zeměkoule po staletí zápasily s negativními i pozitivními zásahy mimo Evropu) jako v zásadě neměnného kulturně celospolečenského monolitu jsou ahistorickým nesmyslem a výkřikem do prázdna, kterému se pravděpodobně budou pozdější generace vysmívat jako lehkomyšlné, absurdní sebestřednosti.

Problém argumentace představitelů tohoto směru je i to, že nechápu, kdo za tímto jevem stojí a kdo z něj profituje. Hledá tedy nepřátele v neexistujících kulturních marxistech (něco takového je čistým výplovem vědomí exponentů tohoto proudu), bruselských byrokratech, židech, „sluníčkářích“ atd. Zcela však ignoruje naprosto konkrétní, hmatatelnou motivaci kapitalistických tříd využívat imigranty jako levnou pracovní sílu, dezintegrovaný národy a společenské skupiny tak, aby se měnili pouze v beztvárné zboží obíhající po světě, aby si hlavně neuvědomily sebe sama jako samostatnou třídu stojící v protikladu k zájmům kapitálu (k tomuto pro kapitalisty výhodnému aspektu imigrace se ještě vrátíme). Tím, že za nepřátele označuje pouze samotné imigranty a jakési matné skupiny nepřátelské „evropské civilizaci“, ale opravdových tvůrců situace si nevšímá, se tento směr zbujuje možnosti opravdu účinně bojovat s problémy spjatými s imigrací. Může zničit hodně životů, zastírat realitu, kamuflvat z hloubi systému plynoucí potřebu po levné pracovní síle např. pracovními tábory, ale imigraci nezastaví.

Dalším jeho zjevným negativem je to, že **často se stává zdrojem ideologické obhajoby otevřené imperialistické agrese kapitalistických mocností vůči slabším státům.** „Obrana nadřazené evropské kultury a civilizace“ vůči „africkým, muslimským a asijským barbarům“ se totiž snadno mění v obhajobu intervencí a útoků proti těmto „barbarům“ za účelem jejich demokratizace, „udržení v klidu“, nebo rovnou snížení jejich počtu. Jako příklady může posloužit podpora Izraele v genocidě a vysídlení palestinského lidu (která je motivována jednoduše účelovým tvrzením, že jde o „muslimy a extrémisty“, před kterými se musíme chránit, všechny

ostatní „argumenty“ a „zdůvodnění“ se na tento pohled jen nabalují), nebo ještě naivnější a hloupější volání po útoku na tzv. Islámský stát ze strany Západu. Záminkou je přímo v regionu rozšířit vliv imperialistických mocností, případně v něm vyvolat chaos. Intervence sama by řešením nebyla, neboť USA a EU tento tzv. stát vytvořily a jeho existence jím zatím vyhovuje. I pokud by vyhovovat přestala, je vojenské řešení konfliktu stejně nemožné, jak se ukazuje v Iráku či Afghánistánu. **Kořen tkví v nitru sociálněekonomických podmínek kapitalistického systému.** Bez jejich vyvrácení není řešitelný.

To jsou tedy některé z charakteristik tohoto myšlenkového směru. A jako každý více či méně ucelený souhrn společenských názorů je i tento směr odrazem jistých třídních zájmů. V tomto případě jde o zájmy nacionalistické buržoazie, která si přeje vrátit svůj vliv a ekonomickou svrchovanost do doby před sjednocením evropského kapitálu prostřednictvím EU pod nadvládou západních, zejména německých kapitalistů. Mimo jiné se i proto primitivnímu rasismu a šovinismu daří nejlépe tam, kde je tato tendence zvláště silná a přelévá se do oficiálních vládních aktů (nejmarkantnější příklady jsou Polsko a Maďarsko, toto je mimochodem také klíč k rozřešení onoho tolik omílaného „paradoxu“, že je nenávisť vůči cizincům nejsilnější tam, kde jich je nejméně). Tato buržoazie však nehájí žádné národní zájmy, jak se občas říká (Viktor Orbán), ale pouze by sama chtěla být nikoli v podřízené, ale vládnoucí, imperialistické pozici. Dále lze mezi původní nositele tohoto směru počítat vystrašené maloburžoazní vrstvy, které jsou v podmínkách krize nestabilní, hledají řešení napříč společenským spektrem (od anarchismu a trockismu až po fašismus), ale v každém případě vidí vlnu imigrace jako ohrožení svého postavení (ať už v podobě ztráty maloobchodu ve prospěch nové konkurence nebo v podobě další výhody velkého kapitálu nad nimi díky možnosti velkého kapitálu využívat imigranty hromadně jako levnou pracovní sílu). Typickým odrazem třídních zájmů těchto kolísavých vrstev je v praktickém politickém životě dnes již vyhaslé hnutí **Pegida.** A konečně jde napříč Evropou o tu část kapitálu, která v celé otázce vidí příležitost k odvedení pozornosti od podstaty režimu, v němž většina pracujících žije, k rozbití jejich jednoty a jejich vzájemnému poštování, k pošlapání mezi i formální, buržoazní demokracie v zájmu své imperialistické politiky (jako příklad poslední uvedené motivace může posloužit dění na Ukrajině). Jednotlivé segmenty vládnoucích tříd totiž již od nepaměti vytvářeli ideologické a filozofické konstrukce k obhájení a opodstatnění toho, proč si jejich režimy mohou dovolit vůči jednotlivým etnikům, rasám či náboženským skupinám to, co by si jinak nedovolily. Již od počátku propojení kontinentů v rámci probouzejícího se kapitalismu vznikla teorie novodobého rasismu kolonizátorů vůči utlačovaným národům a kontinentům světa. Otroctví existovalo i předtím, v období otrokářského výrobního způsobu se jednalo o válečné zajatce, domovní sluhy - otroky, případně i o dlužní otroctví.

Při dalším zkoumání tohoto směru budeme tedy mít na paměti, kdo je jeho původním nositelem a v čím zájmu vzniká.

Druhý myšlenkový směr, který se v souvislosti s tématem imigrace vytvořil, je proud, který sice v této otázce nevytváří ideové fantasmagorie o ohrožení evropské kultury a bílé rasy, ale o to méně se snaží skutečné příčiny imigrace komplexně vysvětlit a říci, jakým způsobem ji řešit. Přijetí uprchlíků považuje za naprosto nutnost, ale ne nutnost objektivní, danou historickými podmínkami, ale za nutnost z hlediska

„morálního“. Přitom jeho představitelé se dovolávají už notoricky známých pohádek o „lidských právech“, „demokracii“ a „západních hodnotách“. Nejčastějšími ideologickými představiteli tohoto směru jsou intelektuálové, tzv. sluníčkáři, příznivci „alternativního“ zaměření. Tyto skupiny sami o sobě vykazují velkou tendenci k izolaci od společnosti a skutečných problémů, proto se není možné divit jejich nepopularitě mezi většinou obyvatel. S tím souvisí i postoj těchto skupin k reakci většiny obyvatel na migraci, kdy v lepším případě její představitelé hloupě naříkají nad „rasismem“ a „omezeností“ obyčejných lidí, v horším případě ještě s opovržením tyto lidi urážejí, považují je za burany a dávají jim najevo svoji „intelektuální nadřazenost“. Z třídního hlediska je tento směr odrazem zájmů nyní vládnoucí, liberální kosmopolitní buržoazie, která má své centrum v Bruselu. Ta je na jednu stranu příliš líná, zbabělá a zaneprázdněná na to, aby nějak aktivně obhajovala svůj postoj k migraci ideologickými pohnutkami. Kromě toho nemůže otevřeně říci, že imigranty potřebuje jako pracovní sílu a že ji zde bude využívat i na úkor všech ostatních pracujících, aby ještě více upevnila svou moc a navýšila zisky. A tak delegovala tuto nepřijemnost na výše zmíněnou skupinu „aktivistů“, jež jsou sice malou, ale za to velmi hlučnou a mocnou skupinou, která z již řečených důvodů dostává velký prostor v médiích a finanční granty pro své „lidskoprávní“ organizace.

Nepopularita této části vládnoucí třídy plyne z její rozšířenosti, oficiálnosti, opakování a zejména ze zkušenosti většiny společnosti s nepravdivostí jejích tvrzení. Jedním z ideových produktů nejen v ČR vládnoucí části liberální buržoazie je **multikulturalismus. Jedná se o teorii zakrývající pod vznešenými slovy o rovnosti národů, náboženství a etnik, o lidských právech a bratrství potřebu vládnoucí buržoazie devastovat zdroje svých kolonií a nakupovat tamější levnou pracovní sílu.** Aby se uprchlíci samotní, ale i obyvatelstvo cílových zemí nebouřilo proti nekoloniálnímu bezpráví, nestavělo se proti barbarství svých mocných, je vytvářeno prostřednictvím zanášení multikulturalismu do oficiálních státních a vzdělávacích dokumentů vědomí, že je takový postup vlastní naprosto běžný a v pořádku. Jelikož potřebuje liberální buržoazie expandovat také na mimoevropské trhy, protože potřebuje oporu proti globální konkurenci v jiných mocenských blocích (USA, Čína, Rusko), vytvořila nebo se stala podřízenou součástí EU. Multikulturalismus jí poskytl ideologický materiál i v tomto případě – když prostřednictvím panevropismu zasévá do vědomí proletářů a jejich případných spojenců nesmyslné teze o nepotřebnosti existence národních tradic, kultury, vědomí, nepotřebnosti národního jazyka, které všechny má údajně nahradit všeobecné lidství, humanita, případně Evropanství. Proletariát je tak připravován na roli bezcenného zboží, na kterém je požadováno, aby migrovalo s nabídkou vlastní pracovní síly nejen ve své zemi, ale i ve většině Evropy, případně mimo ni. Tento postup je vydáván za nutný v rámci povinné „flexibility“ pracovní síly. Že je touto cestou po likvidaci třídního vědomí odebrána většině národů pokroková část jejich národních tradic, kolektivního vědomí a potřeby „někam patřit“, je součástí již řečené přeměny společenských tříd, vrstev a skupin na beztvářé zbožové položky.

Multikulturalismus nepotřebuje bratření většiny lidí, naopak, stálo by mu v cestě jeho zájmů. Uvědomuje si, že pokud vytvoří podmínky, kdy bude většinu materiálně produktivních činností v nejbohatších imperiaalistických zemích vykonávat právě levná pracovní síla z jiných zemí

a kultur, ztíží tak prostřednictvím tohoto aktu, rozvráceného dělnického hnutí a státního aparátu případné spojenectví proletariátu a jeho možných spojenců. Potřebuje vytvářet postoje netečnosti, nezájmu, ale nikoli otevřeného nepřátelství mezi vykořisťovanými a zbídačovanými. Takto zranitelné vědomí většiny národů bývá snadným terčem v konkurenčním boji ze strany nacionalistické buržoazie.

Netečná, beztvářá hmota, případně národnostně rozpolcený stát bývá častým terčem zájmů jednak fašistů, jednat zástupců imperialistických centrál (NATO, EU, MMF), kteří využívají přirozených tendencí kapitalismu k ovládnutí a porobení svrchovaného byt buržoazního státu. Připravují ho nejen o faktickou, ale často i o většinu formální nezávislosti.

Multikulturalismus, pod jehož rouškou se bezuzdně vraždí, bombarduje, vykořisťuje a utlačuje, nakonec přichází s tvrzením, že problémy různých skupin lidí neexistují, že existují pouze problémy jednotlivců. Toto nesmyslné individualistické, metafyzické a idealistické tvrzení je zakrýváno řečmi o všeobecné humanitě, svobodě a rovnosti. Je vyjádřením potřeb liberální buržoazie nakupovat levnou pracovní sílu bez ohledu na její problémy, výrazem neochoty a neschopnosti tyto problémy řešit, nechápání historického momentu vzniku různých potíží národů a etnik, v drtivé většině případů vznikuvších třídním útlakem ze strany vládnoucích tříd, jejich represí, zásahů do života, existence států a celých skupin obyvatel.

Multikulturalismus, přinejmenším před pěti lety v mainstreamovém diskurzu považovaný za něco normálního a přirozeného pro liberalismus konce dějin, jehož povrchní a špatnou kritiku mohl člověk zaslechnout maximálně z úst neonaacistických holobců na demonstračních DSSS, věcnou kritiku naopak od revolučních marxistů-leninovců, se dnes stává výsadou právě pouze oněch sluníčkářů a údajných neomarxistů, „nepřátel naší kultury“.

Nyní když jsme poukázali na specifika současné migrace, na postoje veřejnosti a ideologické proudy, které se na této otázce přizívají, přistupme k jejich podrobnějšímu rozboru.

Odpůrci imigrantů, nacionalisté, tzv. bojovníci proti islámu a „obránci evropské civilizace“ – obecné představení jejich názorů

Při našem rozboru buržoazních pohledů na migraci začneme prvním z nich, tím, který migraci jednoznačně odmítá. Základní rysy tohoto směru jsme již popsali výše. Začneme tedy tím, proč dle představitelů tohoto směru **imigrace vůbec vzniká.** Ideologové tohoto směru vidí podstatu dnešního světa v jeho rozdělení na kultury a civilizace. Obzvláště pojem „kultura“ má v ideových základech tohoto směru zásadní roli. Jeho význam je totiž téměř nekonečný. Toto pojetí není ničím novým, jeho kořeny můžeme sledovat v díle fašizoidního Němce Oswalda Spenglera, na jehož práce navázal dnes oficiálně přijímaný americký politolog Samuel Huntington, názorově blízký neokonzervativní politice George W. Bushe. Pojetí „kultury“, jak ji chápe nacionalistický a fašizoidní směr, je do velké míry poplatné právě Huntingtonovi. Rozumí se jím souhrn všech politických, ideologických, sociálních, právních a jiných forem existence a projevů libovolných společenských skupin, národů, etnik atd. Je tedy logické, že je v **takovém případě pojem „kultury“ používán zcela libovolně.** Když například dojde ke znásilnění ze strany muslima, je tento čin představiteli tohoto směru označen za projev muslimské „kultury“. To je pak dokázáno nějakým citátem z Koránu, Sunny či hadísů, tj. výjevů z života

proroka Mohammeda (nebudeme se zde příliš zabývat správností citací z Koránu nebo jiných náboženských textů, protože jak uvidíme, mají pouze druhotný význam). Korán a další prameny nábožensko-právní povahy jsou tedy dle podporovatelů „střetu civilizací a kultur“ zdrojem „islámské kultury“, rozkládající se od břehů Maroka přes muslimy v USA až po Indonésii jako nejlidnatějšího státu s převažujícím počtem vyznavačů nejmladšího abrahámovského monoteistického náboženství.

Musíme jednoznačně konstatovat, že **zaprvé** právě zde dochází k nesprávnému směšování všech zmíněných pojmů dohromady. **Zadruhé** je toto směšování zdrojem generalizace, kdy každý Arab nebo obyvatel muslimských států je nutně pojímán jako praktikující muslim a každý muslim musí být do velké míry nositelem těchto různých pojmů. Má snad katarský či ománský emír něco společného s Ahmedem Sukarnem, prvním prezidentem Indonésie? **Zatřetí** jsme svědky fascinujícího idealistického převrácení skutečnosti, kdy kniha, v našem případě Korán, opravdu získává jakousi „božskou“ sílu, stává se tvůrcem „kultury“, skutečna. Není to tedy tak, že „kultura“, skutečnost, reálné zájmy a vztahy aktuálních aktérů společenských vztahů si uzpůsobují texty Koránu, ale jsou jím utvářeny! Tudiž jedna miliarda muslimů na celém světě se bez ohledu na svoji třídní příslušnost, etnický původ nebo dokonce gramotnost ve svém společenském životě řídí texty z Koránu. A vrazi z Islámského státu vraždí a masakrují s největší brutalitou patrně proto, že jsou muslimové... Kdyby si místo Koránu v nějaké části svého života přečetli Bibli (ze které konečkonců islám převzal řadu proroků a věroučných dogmat) nebo jinou knihu, živil by se nejspíš pastevectvím nebo rybolovem a vyhlídek na zisk politické moci prostřednictvím ozbrojeného násilí by se tito lidé nejspíš dobrovolně vzdali...

Při takovémto naivním pohledu na svět dochází buržoazní odpůrci migrace k tomu závěru, že důvodem migrace je nutný střet kultur a civilizací. Kultury barbarské, islámské, postavené na násilí a podřízenosti, a vysoké civilizace Evropy, která je postavena na mírných projevech ctihodných obchodníků. Tento přístup se pak obráží v několika příčinách migrace, které zástupci tohoto směru uvádějí.

Zaprvé jsou imigranti dle těchto tvrzení nositeli podřadné kultury, která je nedovede uživit. Proto utíkají do Evropy, kde je budeme muset my, pracovníci Evropané, nositelé lepší a úspěšnější kultury, žít. **Zadruhé** je tu boj muslimů proti naší „demokratické“ civilizaci postavené na křesťanských (západních) svobodných nebo jiných hodnotách a tradicích. Někdy se k tomu váže i boj podřadných ras (zejména té černé) proti rase bílé, kterou se zlé síly snaží znečistit, „promísit“ s cizími elementy.

Zde je třeba se zastavit a říci, že **otevřený rasový motiv nesdílejí zdaleka všichni buržoazní odpůrci migrace.** Ale minimálně velmi nesprávně se k němu vyhraňují, případně z něj vycházejí skrytě, buďto proto, že si to neuvědomují, nebo „klamou tělem“ - například stoupenci známého „bojovníka s islámem“ Konvičky se mnohokrát vymezili vůči neonacistům, zdůraznili, že jim jde o náboženský a ideologický a ne rasový princip. Ovšem nikdy neřekli, kdo jsou tedy oni neonacisté v české společnosti, vůči nimž se vymezují, nikdy proti nim neargumentovali tak, aby se jednoznačně projevila jejich odlišnost v boji proti imigraci, nikde nešlo z jejich strany slyšet nějaké vážnější ideové námitky k takovým populárním formálně protimuslimským, ve skutečnosti protiarabským a jiným rasistickým ideologickým zdrojům, jakými jsou například „white media“ atd. Navíc zde v jejich neospěch zнову působí

svévolné užívání pojmu „kultura“, kdy příslušnost k určité „kultuře“ v praxi často znamená i soubor konkrétních vlastností, jako je například náchyllost ke kriminalitě, násilnictví, odpor k práci. Ty mají mít automaticky a po celý život všichni, jež jsou nějakou zkratkou dáni do souvislosti s danou „kulturou“. Od idealistické logiky „každý muslim má sklony znásilňovat, protože se to píše v Koránu“ není při troše obratnosti daleko k rasistické logice „každý černoch nebo Arab má sklony znásilňovat, protože to má v genech“. **Zatřetí** se při vysvětlování příčin masové migrace musí její buržoazní odpůrci dostat i k tomu, kdo za ní stojí. Zde se pak jejich vzájemně pohledy rozcházejí. Část vidí celou záležitost jako neštěstí způsobené nekompetencí a nezájmem určitých politiků nebo jejich neporozumění problému. Co se týče některých řadových zástupců „sluníčkářů“ a jiných ideologických obhájců přjetí imigrantů, ti se obhajoby migrace dopouštějí kvůli svému společenské dezorientaci, idealistickému a nevědomému světovému názoru, případně pohodlně přijímají účelově přibarvené informace z tábora svých ideových vůdců. Motivace těch, jejichž třídní zájmy řadové „sluníčkáři“ zastupují, je však zřejmá a byla již zmíněna: je jí **levná a závislá pracovní síla imigrantů materializovaná v buržoazně humanistickém obalu ideologie multikulturalismu.**

Tento pohled vede tuto část buržoazních odpůrců migrace k „občanské angažovanosti“ v rámci buržoazní demokracie. Lze říci, že částečně tuto charakteristiku naplňují hnutí **Pegida** v Německu a někteří konvičkovci v ČR. Poté je zde skupina okrajových (v ČR, jsou státy, kde tyto síly rozhodně okrajové nejsou, jako příklady lze opět použít Maďarsko a Polsko) pravicových sil, které se rády chápou ještě jedné příležitosti, jak poukázat na „socialistický“ charakter „evropské byrokracie“, jež imigraci dle jejich tvrzení podporuje kvůli svému rovnostářství, kvůli své „neomarxistické“ ideologii. Příčina migrace tkví dle tohoto směru v chybách a nekompetenci politiků, v politickém charakteru EU (nikoli třídním!), v jejím praktickém konání a ideologii. Nakonec je zde třetí skupina, jež se skládá z uvědomělých neonacistů, kteří motivaci podpory migrace vidí v zájmech skupin světového židovstva. To chce pomoci zcela vědomě a plánovitě podpory migrace zničit bílou rasu...

Podrobnější rozbor názorů odpůrců migrace a jejich komentář

Výše jsme v obecné rovině představili vysvětlení, která nám předkládají buržoazní odpůrci migrace v souvislosti s příčinami a zájmy, jež za migrací stojí. Nyní se jim začneme postupně podrobněji a s naším komentářem věnovat.

Nejdříve se sami sebe zeptejme, **v jakém světě dnes žijeme? Je pro náš současný svět určujícím tématem onen popisovaný střet kultur?** Budeme-li pojmu kultura užívat na rozdíl od buržoazních odpůrců migrace důsledně a v jeho původním smyslu, pak ho musíme řadit do nadstavbové části společnosti. Kultura konkrétní společnosti je tedy sice ve své formě, ve svém povrchním vzhledu, specifikem a výsledkem jisté tradice nějakého území, regionu. Ovšem její obsah, její skutečný dopad na společenský život závisí na původnějších, ekonomických faktorech a z toho vyplývajících zájmech jednotlivých sociálních tříd. Znovu tedy říkáme, že jestliže například nějaký muslim nutí svoji ženu zahalovat se, nečiní tak v prvé řadě kvůli své příslušnosti k islámu nebo kvůli textům z Koránu. Zahaluje svoji ženu z důvodů fakticky ekonomických, mocenských a politických. Nejdříve je tu jeho snaha svoji ženu zahalit, až poté islám. Téměř každý člověk žijící

v sociálněekonomických podmínkách podobných onomu muslimovi by měl potřebu svoji ženu zahalit, jinak ponižit či omezit. Ideové zdůvodnění by si už našel, vytvořil by ho na základě své životní zkušenosti, což by samozřejmě také mělo na utváření této skutečnosti v dalším vývoji druhotný vliv. Z historie známe takových příkladů mnoho a zdaleka ne všechny se týkají národů a etnik spjatých s islámem. Což konečkonců byla realita Mandžuského císařství, jehož ideovou nadstavbou rozhodně islám nebyl. Přesto v něm stejně jako i v jiných třídních patriarchálních společnostech vládla nutnost udržení ideálu krásy, v rámci níž musely být ženám svazovány kotníky, aby měly správnou postavu. Budeme proto zapalovat čínská bistra?

Jde islamofobům skutečně o práva žen nebo o záminku k odvedení pozornosti? Co zahalování a utlačování žen znamená v širším měřítku? Znamená to, že onen muslim z výše uvedeného příkladu terorizuje svoji ženu ne kvůli islámu, ale kvůli společenským vztahům, které mu to umožňují a formují jej. Podobně je pro elity v Saudské Arábii wahábiistický proud islámu jenom souhrnem prázdných frází, kdy si z něj vybírají to, co se jim hodí pro udržení jejich nadvlády nad ropnými zdroji a pracovní silou v zemi.

Pakliže aplikujeme naši materialistickou metodou pohledu na společnost, k čemu se dostáváme, nazíráme-li vztahy kulturních faktorů a faktorů ekonomických? Ano, zahalování žen je nejviditelnějším specifikem islámské každodennosti (i když „odhalování“ vlasů nebylo normou ani v oněch civilizovaných zemích Západu až do sexuální revoluce 60. let 20. století a především nošení šátku jako druhu oblečení není rozhodujícím indikátorem postavení ženy v určité společnosti), ale vůbec kořen snahy ženu degradovat, izolovat od její možnosti se plnohodnotně projevit ve společenském životě tkví v islámském světě v tom, že se v něm uskutečňuje ještě stále relativně nevyvinutá kapitalistická výroba, která ženu používá jako levnou pomocnou sílu v domácnosti, zároveň si jí ale už připravuje jako zdroj laciné síly pro vyvíjející se trh práce. Žena je tedy ekonomicky závislá na muži, nejenom to, je jím vykořisťována, zároveň je snáze vystavená libovůli vládnoucí třídy.

Podobně tomu bylo v každé třídní společnosti následkem jejího vzniku a první společenské dělby práce mezi mužem a ženou. Žena byla tehdy prvním předobrazem otroka, který se s vývojem společnosti změnil až v kapitalistickou pracovní sílu.

Když byla Evropa v podobném stavu jako nynější většina tzv. islámských zemí, tedy v druhé polovině 19. století, bylo zcela normální, že muž ženu bil, nařizoval jí, kdy může opouštět dům, kdy bude vařit atd. A vůbec to nevyplývalo ani z evropské kultury, ani z toho, že to bylo „dávno“, ale z jeho a společenského vztahu k ženě vůbec. **Následky tohoto stavu ostatně tkví v kapitalistické společnosti dosud. Hlavními bojovníky za jeho překonání nejen v teorii, ale zejména v praxi byli představitelé pokrokového, dělnického a komunického hnutí.** Mimo jiné i díky nim se situace výrazně změnila. Podobně i my nesouhlasíme s postavením žen v kapitalistických společnostech islámských zemí, ale cesta kupředu k osvobození drtivé většiny z nich je odvislá od cest k **osvobození práce – spočívá v porážce vykořisťovatelského kapitalistického systému.** S ní začnou postupně hynout i ideové nadstavby, potřeby systému a konstrukty v něm utlučených lidí (slovy Marxe „povzdechy utiskovaných tvorů“) – v **prvé řadě náboženství.**

(Pokračování v příštím čísle)

**Svaz mladých komunistů
Československa**

Komunistická strana ve své činnosti vychází jednak z vědeckého světového názoru založeného na dialekticko-materialistické analýze vykořisťovatelské podstaty minulých i současných společenskoeconomických řádů, zejména kapitalismu při odhalení zákonitosti jeho vývoje i zániku, jednak z nutnosti jeho nahrazení novou, progresivně se vyvíjející společností bez vykořisťování člověka člověkem, nezaměstnanosti a sociálně ekonomických krizí, třídních konfliktů a válek, nevyhnutelně vyplývajících z podstaty kapitalistické společnosti, dnes pokrytecky a falešně nazývané demokracií.

Dosažení této nové, socialistické a následně komunistické společnosti je cílem komunistické strany, která vyjadřuje objektivní zájmy všech námezdně pracujících. To je nejpočetnější částí lidu, která vytváří svou práci v továrnách, na polích, v konstrukčních kancelářích, ve vědeckých ústavech, vzdělávacích, kulturních, zdravotnických a dalších zařízeních, materiální hodnoty a duchovní bohatství. Hodnoty, jejichž převážnou část si bez náhrady pro sebe přivlastňují majitelé, vlastníci továren, půdy, technologických a jiných zařízení, ústavů atd., zejména pak velcí vlastníci, představitelé velkokapitálu, především finanční oligarchie. Cílem komunistických stran je zrušit tyto vlastnické vztahy a nahradit je novými, které odstraní ono zcizování hodnot majetnými, nepracujícími třídami a to proto, aby mohl být zabezpečen nepřetržitý sociálně ekonomický rozvoj země, růst životní a kulturní úrovně pracujících, všeho lidu, celé společnosti a to v souladu s potřebami a požadavky společenského pokroku.

Po více než 25 letech budování kapitalismu v naší zemi se nezvratně potvrdilo, stejně jako jinde ve světě, že kapitalismus není schopný vyřešit nejzákladnější lidské otázky, reálná lidská práva pro všechny - zejména právo na důstojný život, ne přežívání, neboť aby člověk mohl žít, musí především **pracovat**, aby mohl zdravě **jíst, pít, šatit se a bydlet!** A právě toho se velké části lidstva - a to i mnohým občanům České republiky - nedostává. S právem na důstojný život je tedy bezprostředně a neoddelitelně spojeno právo na práci a odpovídající, spravedlivou odměnu za ni.

Proto při plnění svého historického poslání komunistická strana využije všech osvědčených zkušeností získaných při budování socialistické společnosti v Československu a v dalších zemích.

Na cestě k nahrazení kapitalismu socialismem na bázi praktického uplatnění vědecké teorie společnosti, bude komunistická strana využívat i pokrokové zkušenosti, které přinesl kapitalismus a jež přispívají k zlepšování existenci a kulturních podmínek života většiny lidu.

Při kritickém pohledu na ideologii a politiku vedení KSČM je zřejmé, že tato strana se jen verbálně, formálně hlásí k jakémusi velmi vzdálenému „pluralitnímu socialismu bez chyb minulosti“. Má to být socialismus v 21. století, „moderní společnost, která každému poskytne příležitost, aby mohl uplatnit svou práci, své nadání, aby se mohl reálně podílet na vytváření své vlastní budoucnosti. Společnost svobodných, rovnoprávných občanů, společnost demokratická, samosprávná, politicky a hospodářsky pluralitní, prosperující a sociálně spravedlivá“ (*viz Materiál pro pracovní skupiny IX. sjezdu KSČM pro přípravu programových*

dokumentů z 9. dubna 2015). Společnost založenou na rovnosti všech vlastnických forem, tedy i na rovnosti s kapitalistickými ekonomickými, tržními subjekty a vztahy. V politickém systému má jít o rovnost, svobodnou politickou hru s buržoazními, antikomunistickými a antisocialistickými politickými stranami a silami. Proto je dnes pro KSČM těžištěm její činnosti především vylepšování, zdokonalování kapitalismu.

Marxisticko-leninsky orientovaní komunisté, nepodceňují nutnost radikálního boje za každodenní zájmy a potřeby lidí, zlepšování jejich života (proti nezaměstnanosti, drahotě, růstu chudoby, bezdomovectví atd.), ale naopak.

PROGRAMOVÉ PROHLÁŠENÍ

Minimální program

Kladou však přitom důraz na to, že musí jít o spojování tohoto zápasu se strategickým cílem strany, s objasněním toho, že nezaměstnanost, bezdomovectví atd. je zcela zákonitě produktem a neoddelitelnou součástí kapitalistických ekonomických vztahů a poměrů. Tyto nelidské, asociální jevy lze definitivně odstranit ze života lidské společnosti jedině odstraněním kapitalismu, vybudováním kvalitativně nového společenského řádu, socialismu.

Komunisté předpokládají, že první etapa revolučního překonání soudobého protilidového, pseudodemokratického režimu totální nadvlády zahraničního (velkých nadnárodních společností, bank, fondů a jiných finančních institucí, MMF, Světové banky atd.) i domácího velkokapitálu, proběhne formou zásadních revolučních, lidově demokratických, k socialismu směřujících přeměn. V užším slova smyslu půjde o přechodné období od kapitalismu k socialismu. A to v situaci, kdy většina lidu bude nejen objektivně nucena, ale bude především chtít - pod vlivem dopadu sociální bezohlednosti kapitalismu - zásadně změnit společenskoeconomické uspořádání a nastolit v zemi skutečně demokratické zřízení (ne formální, dnešní kapitalistické). Tato nevyhnutelná změna bude zřejmě podmíněna revolučními změnami v širším, mezinárodním měřítku.

Docílit revolučních přeměn na bázi socialistické orientace a budování socialismu je nemožné bez obnovení avantgardní role komunistické strany ve svazku s dalšími protikapitalisticky zaměřenými stranami, hnutími a společenskými organizacemi. Politická moc ve státě jedině tak přejde do rukou námezdně pracujících tříd a sociálních vrstev, zejména dělnické třídy a jiných zaměstnanců, tak jako drobných podnikatelů - živnostníků, družstevníků, drobných a středních rolníků a příslušníků vědeckotechnické i humanitní inteligence.

Místo a úloha komunistických stran v tomto procesu tak musí spočívat nejen v osvětové, informační a propagandistické, ale i v praktické, organizátorské práci mezi lidmi, při důsledném respektování demokratických principů, zejména na základě podřizování zájmů menšiny zájmům většiny lidu.

V případě, že komunistická strana získá většinou důvěru lidu pro revoluční přeměnu společnosti, pak společně s dalšími, skutečně demokratickými a tedy v podstatě protikapitalisticky či nekapitalisticky

orientovanými politickými subjekty, především však s lidmi, kteří svou prací vytvářejí materiální hodnoty a duchovní bohatství, se zejména soustředí:

1. Na důsledné uskutečnění zásady, že pracující lidé, včetně spravedlivě odpočívajících pracujících v důchodovém věku jsou jediným zdrojem a nositelem státní moci uplatňované cestou demokraticky zvolených orgánů. Tomuto principu podřídí ústavní a právní systém a demokratickou dělbu činnosti zákonodárných, výkonných a soudních orgánů tohoto lidově demokratického, k socialismu směřujícího státu.

2. Na přeměnu formální, kapitalistické parlamentní demokracie,

kteřá slouží především a hlavně vykořisťovatelským, majetným třídám a sociálním skupinám a jejich souběžcům, spojencům a to právě i prostřednictvím politických, nejen buržoazních, kapitalismus podporujících stran a jejich reprezentací. Ty tak mají v těchto parlamentech již předem zajištěnou většinu a z toho plynoucí monopolní postavení v politickém systému, neboť disponují velkými sumami peněz, což jim umožňuje zúčastňovat se a naplno, ve svůj prospěch, využít finančně velmi náročných předvolebních kampaní atd. Tyto majetné třídy a sociální skupiny tak jsou bezprostředně spjaty s reklamním, tedy v podstatě manipulativním získáváním či „nakupováním“ volebních hlasů. U nás k nim patří i ČSSD. Proto musí být uvedena kapitalistická parlamentní demokracie nahrazena systémem neformální, lidově parlamentní demokracie. Demokracie, v níž se budou, na rozdíl od současnosti, volit opravdoví představitelé, zástupci lidu. A to z různých nejen antikapitalisticky či nekapitalisticky orientovaných politických stran, ale i společenských a občanských organizací a iniciativ, spojených svou činností plně s životem nejširších vrstev lidu. Jde o zvolení skutečných zástupců lidu, pracujících tříd a společenských vrstev, ne o zástupce reprezentující jen národní a nadnárodní kapitál, jak je tomu dnes. Jde nám o skutečnou, tedy lidovou, k socialismu směřující demokracii, s možností nejen volitelnosti, ale i odvolatelnosti politiků, poslanců, zastupitelů, kteří jednájí v rozporu se zájmy lidu, právním pořádkem na nich založeným. Jde nám o systém lidové parlamentní demokracie bez „lobbistů“ a „obchodníků“ s parlamentními, zastupitelskými a jinými hlasy a „trafikami“, s postavením lobbingu mimo zákon, tedy o systém skutečně důsledněji a efektivněji zabezpečující reálné potřeby a zájmy lidu.

3. Na využívání principů přímé demokracie, zejména uplatňováním referenda občanů k důležitým celospolečenským i regionálním problémům a otázkám. Zastupitelská demokracie se bude podílet nejen na tvorbě zákonů, ale i na kvalifikované tvorbě referend.

4. Na navrácení majetku lidu, především výrobních prostředků, zdravotních, kulturních, sportovních a jiných zařízení, které byly lidu neoprávněně odejmuty po listopadu 1989 a doposud se je nepodařilo vnitřním a zahraničním privatizátorům zničit nebo jinak znehodnotit.

5. Na povolání k odpovědnosti všech, kteří zapříčinili ekonomický, společenský a morální úpadek země, neoprávněně se obohatili na úkor skutečných tvůrců materiálních a duchovních hodnot a vytvářeli podmínky pro zcizování výsledků práce lidu domácími a zahraničními subjekty.

6. Na zespolečenštění rozhodujících výrobních kapacit, přírodních zdrojů, dopravní, komunikační infrastruktury, médií, bank a jiných finančních institucí (fondů, pojišťoven apod.), které budou vedle progresivního daňového systému hlavním zdrojem financování ekonomického, společenského a kulturního rozvoje země a zvyšování životní úrovně lidu.

7. Na ideové, propagandistické a především organizační zapojení dělnické třídy a jiných zaměstnanců, jejich organizací, zejména odborů, na řízení a kontrole společenského sektoru hospodářství, ale i obchodu, podniků služeb (i finančních), veřejné správy, včetně větších a významných provozů, jež nebudou ve vlastnictví společnosti.

8. Na svobodný přístup občanů k soukromé ekonomické iniciativě drobných podnikatelů jako doplňkové formy k větším ekonomickým celkům ve společenském vlastnictví, za předpokladu odvodu zákonného sociálního a zdravotního pojištění zaměstnanců z prostředků zaměstnavatelů a řádného plnění daňových povinností vůči státu. V této počáteční, lidově demokratické etapě vývoje směřující k socialismu, bude komunistická strana respektovat různé historicky se měnící druhy a formy vlastnictví, s výjimkou velkého soukromého, kapitalistického vlastnictví výrobních prostředků (monopoly aj. globální, nadnárodní i velké domácí společnosti ap.) a s tím spjatého podnikání. Preferovat bude celospolečenské státní, družstevní a komunální vlastnictví výrobních prostředků před soukromým. Zabezpečí nedotknutelnost osobního vlastnictví dosaženého poctivou prací.

9. Na uvedení do života společenské zásady, že základní společenskou hodnotou a zdrojem společenského a osobního bohatství bude lidská práce ve prospěch společnosti. Práce v továrnách, na polích, ve vědeckých ústavech a konstrukčních kancelářích, ve školských, zdravotnických, kulturních zařízeních, masových sdělovacích prostředcích a v různých, svobodně vznikajících společenských organizacích. Bude tak uveden v soulad obsah Písň práce se společenskou praxí, že „vše čehož člověk užívá, z šlechetné práce vyplývá“.

10. Na princip, že práce ve prospěch společnosti bude povinností všech práceschopných lidí. Jakýkoliv obchod s lidmi, s hazardními hrami, „tunelováním“, lichva, jakýkoli parazitismus na výsledcích práce lidu nebude nikomu umožněn.

11. Na zabezpečení všech lidských práv, vyplývajících z příslušných vnitrostátních a mezinárodních dokumentů, zejména právo na práci a spravedlivou odměnu za ni, právo na zasloužený a důstojný život ve stáří (důchodům), právo na bydlení, zdravotní zabezpečení a vzdělání, hrazení ze státního rozpočtu, právo svobodného pohybu a vycestování do jiných zemí, právo na svobodu projevu a shromažďování, které nebude v rozporu s ústavním

pořádkem, právo politického přesvědčení a náboženského vyznání a jejich realizace v souladu s ústavou a právním řádem státu.

12. Na ochranu menšin, které jednájí v souladu s právním řádem státu.

13. Na všestranný kulturní rozvoj lidu zejména cestou aktivní státní podpory kulturních aktivit kolektivů a jednotlivců působících profesionálně a amatérsky v kulturní oblasti a rozvíjející skutečné humanní hodnoty a cestou zajištění finanční dostupnosti kulturních hodnot pro všechny občany. Všem občanům bude zabezpečen svobodný přístup k informacím.

14. Na zajištění bezpečnosti osob a jejich majetku všestranným zkvalitňováním práce příslušných orgánů státní moci a státní správy a dobrovolnou účastí lidu na boji proti kriminalitě všeho druhu. Komunistická strana také zajistí demokratizaci řízení i složení zejména vedoucích činitelů bezpečnostních sborů a armády.

15. Na znemožnění činnosti jednotlivců i organizací, které se budou snažit násilným způsobem změnit společenskoeconomický systém státu vzniklý demokratickým rozhodnutím většiny lidí, které budou ohrožovat nový demokratický řád, směřování k socialismu a jakýmkoliv způsobem obnovovat a projevovat nacionální a rasovou nesnášenlivost nebo požadovat revizi výsledků II. světové války.

16. Na úsilí o rozvoj přátelských vztahů s občany, státními orgány a pokrokovými organizacemi jiných států, které usilují o sociálně spravedlivé uspořádání lidské společnosti na principu zachování státní suverenity a vzájemně výhodné spolupráce ve světě míru a společenského pokroku.

17. Na obnovu suverenity (ekonomické i státoprávní) naší země. Tu si nelze představit bez co nejrychlejšího vystoupení z Evropské unie a zejména z NATO, jakožto produktu a nástroje zejména německých a francouzských monopolů. Tuto snahu budeme koordinovat se všemi pokrokovými, národně osvobozeneckými organizacemi v Evropě tak, abychom společně s nimi mohli v budoucnu vybudovat sjednocenou Evropu všech národů, míru, společenství nevykořisťovaných a nevykořisťujících jiné národy.

18. Na jednání o okamžitém stažení všech vojenských jednotek, které se zúčastňují vojenských intervencí, tzv. misí v rámci NATO a jiných organizací mezinárodního kapitálu a rovněž učiní politická, právní a jiná opatření k zamezení instalace jakýchkoli vojenských zařízení cizích států na území ČR bez referenda a souhlasu většiny lidu.

19. Na úsilí směřující ke zrušení NATO, jako relikvie studené války, jež slouží zájmům mezinárodního kapitálu a o jeho nahrazení celosvětovou vojenskopolitickou organizací, v rámci OSN, která zabezpečí světový mír a bezpečnost svobodného rozvoje všech národů.

20. Na prosazení zásadní, kvalitativní změny OSN tak, aby přestala být jako dosud nástrojem militaristických, imperialistických zájmů světových mocností a aby v jejím rozhodování hrály mnohem větší roli další státy. Za tímto účelem budeme usilovat o oslabení vlivu, moci a exkluzivity členů Rady bezpečnosti OSN ve prospěch další států a Valného shromáždění OSN.

21. Na posílení vlivu změněné OSN na mezinárodní dění v zájmu zachování světového míru, jako základní podmínky pro život na zemi.

září 2015
Marxisticko-leninský odborný klub